

Arrest

nr. 90 201 van 23 oktober 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 oktober 2012 tot nietigverklaring van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2012 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 oktober 2012 toe op Zaventem in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D afgeleverd door de Belgische Ambassade in New Delhi. Ze werd echter bij haar toegang geïnterpelleerd door de grenscontroleambtenaar.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 oktober 2012 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 15 oktober 2012 een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat op 16 oktober 2012 bij arrest nr. 89 722 door de Raad werd verworpen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam eveneens op 10 oktober 2012 een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“WEIGERING / ANNULERING / NIETIGVERKLARING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer [K.K.R.]

(...)

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

(...)

Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer [..., afgegeven: 11.09.2012.

(...) het visum is nietig verklaard (...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van haar huwelijk met de genaamde [K.R.B.] van Nepalese nationaliteit. Zij verklaart deze persoon te kennen vanaf 11.01.2012 en op 28.01.2012 met hem getrouwd te zijn. Haar echtgenoot zou enkele dagen na het huwelijk terug naar België zijn vertrokken en ze zou hem sindsdien niet meer gezien hebben. Ze is niet in het bezit van bewijzen van contacten (mailverkeer, brieven, telefoongegevens) sinds het vertrek van haar man. Betrokkene kan geen enkele toelichting geven omtrent het verblijfsstatuut en de familiale situatie (kinderen?/adres?/beroep?) van haar echtgenoot. Verder kan ze geen verklaring afleggen omtrent haar activiteiten (studies?/tewerkstelling?) tijdens haar voorgenomen verblijf op het Belgisch grondgebied. Er is een summiere kennis van elkaars leven en het voorgenomen gezinsleven. Afgaande op deze verklaring en de korte tijdspanne tussen de kennismaking en het huwelijk en de effectieve contacten voor en na het huwelijk kan er worden aangenomen dat het huwelijk niet werd afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven.

(...)”

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 22 oktober 2012 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting werden omtrent de hierboven vermelde beschikking geen opmerkingen geuit door de partijen.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.2.2.1. Verzoekster vordert de schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid aangezien zij momenteel wordt vastgehouden. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing aan de basis ligt van de weigering van toegang met terugdrijving en dat verzoekster om die reden wordt vastgehouden.

3.2.2.2. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Hoewel verzoekster weliswaar wordt vastgehouden en een repatriëring imminent is, dient de Raad op te merken dat deze vasthouding en repatriëring een juridische grond vinden in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2012 tot weigering van toegang met terugdrijving, enerzijds, en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2012 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, anderzijds, die beide op diezelfde dag ter kennis van verzoekster werden gebracht. Daarbij dient te worden opgemerkt dat tegen de beslissing van weigering tot toegang met terugdrijving een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend, dat op 16 oktober 2012 bij arrest nr. 89.722 door de Raad werd verworpen.

3.2.2.3. In zoverre verzoekster aanvoert dat ze nodeloos van haar vrijheid werd beroofd en dat er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend rechtgezet dient te worden, herinnert de Raad er aan dat wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, deze beslissing krachtens artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Aangezien de Raad dan ook zonder rechtsmacht om zich uit te spreken over een vrijheidsberovende maatregel, valt ook hier niet in te zien in welke mate de gevraagde schorsing van de beslissing tot nietigverklaring van een visum, enig nuttig effect kan opleveren.

3.2.2.4. Aldus betreffen de beslissing tot nietigverklaring van een visum, enerzijds, en de beslissing van weigering van toegang met terugdrijving, anderzijds, twee aparte beslissingen die, niettegenstaande een gelijkaardige motivering in feiten, werden genomen op basis van verschillende juridische gronden. Waar de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van weigering tot toegang met terugdrijving reeds heeft verworpen, en de terugdrijving bijgevolg uitvoerbaar is valt derhalve niet in te zien in welke mate de gevraagde schorsing van de beslissing tot nietigverklaring van een visum, enig nuttig effect kan opleveren.

Het uiterst dringend karakter dat verzoekster aanvoert vloeit bijgevolg niet voort uit de bestreden beslissing inzake de nietigverklaring van het visum, maar uit de beslissing van weigering tot toegang met terugdrijving, die reeds definitief is.

3.2.2.5. Waar verzoekster louter betoogt dat het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid het enige middel is om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen, toont verzoekster op geen enkele wijze met concrete gegevens aan dat een gewone procedure tot schorsing te laat komt. De vereiste uiteenzetting in het verzoekschrift moet het bewijs bevatten dat de gewone schorsingsprocedure onmiskenbaar te laat zou komen om nog enig nuttig effect op te leveren omdat het nadeel zich reeds zou voltrokken hebben of minstens moeilijk herstelbaar zou zijn, *quod non in casu* zoals hierboven aangetoond.

Verzoekster voldoet niet aan de verplichting die haar wordt opgelegd om de uiterst dringende noodzakelijkheid te rechtvaardigen en die toelaat aan te nemen dat een gewone schorsingsprocedure zijn effectiviteit zal verliezen.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op het feit dat de verwerping van een vordering tot schorsing om de loutere reden dat de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, verzoekster niet belet een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure. De uiterst dringende noodzakelijkheid is *in casu* niet aangetoond.

3.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES